

A FŐNÖK SZÍVE

A fiatal nő ráérősen kortyolgatta reggeli teáját. Az ablak előtt állva a tavaszi tájban gyönyörködött, a dúsán virágzó fákon pihentette szemeit. Amikor megelégedte a csendes szemlélődést, íróasztalához ült, elővett egy bársonyborítású könyvecskét, és írni kezdett.

„Először életemben mindenre van időm. Most naplórészhez támadt kedvem, mert hiszem, hogy lesz valaki, aki örömmel olvassa majd. A csodáról gondolkodtam éppen, amiről sokáig azt gondoltam, hogy csak a mesék világában létezik.”

A gyerekkorával kezdte történetét. Ő volt a harmadik, a legkisebb gyermek. Nagy szeretettel vették körül, de szigorúan fogták. A családban sokszor elhangzott az a mondás, hogy a siker csak a befektetett energia kérdése, ebben a szellemben nevelték. Így végezte az iskoláit és a munkáját is.

Arra az időszakra, amikor egy több évig tartó térségfejlesztő projektet vezetett, úgy gondolt, mint eddigi pályafutása fénykorára. Szerette, és hasznosnak érezte azt, amit csinált, fáradhatatlanul tette a dolgát.

„Egy neves politikus egyszer úgy nyilatkozott, hogy nála nincs munkaidő, csak feladat, és azt várja el a beosztottjaitól, hogy haza se menjenek, amíg a dolguk tart. Sokan felháborodtak ezen, de én csak nevettem, mert jómagam ezt „parancs” nélkül is így csináltam.”

Mindaddig a munkája volt a legfontosabb az életében, amíg egyszer megérett benne a vágy valami más iránt, és az érzés az idő előre haladtával csak fokozódott.

Megszokta, hogy akarattal és kitartással mindent elérhet, de most a bevált módszerek csődöt mondtak. Görcsös igyekezettel futotta az újabb köröket. Sorozatos remény és csalódás váltakozása után ultimátumot kapott: kevesebb stressz, több nyugalom kell, munkakörváltás szükséges.

„Másik osztályra kerültem. Az új főnököm cseppet sem lelkesedett értem. Csak látásból ismertük egymást, de az a tény, hogy egy „kevésbé terhelhető” munkatársat kapott, már elég volt ahhoz, hogy kimerően fogadjon. Amolyan munkahelyi hézagpótlónak szánt. Amikor „ráérek”, olyankor az iratok digitalizálása lesz a feladatom. Erről a folyamatról csak annyit mondanék, hogy a sziszifuszi munka 21. századi megtestesülése díjra jó eséllyel pályázhatna, közel s távol riválisa se lenne. Ráadásul minden más munkát is rám testált. Igazi Jolly Jokerré váltam, csak amíg a kártyában a jollynak nagy értéke van, addig én úgy éreztem, hogy egy kisegítő munkatárs maradtam. A főnököm állandó megjegyzésévé vált, amikor valami új dologgal bízott meg, hogy „maga ügyis ráér.”

A főnöknek a maga szempontjából igaza lehetett. Régi vágású vezető volt, akinek az első az ügyfelek kiszolgálása, a háttérmunkával kapcsolatban csak annyi érdekelte, hogy az is rendben legyen. Az új kolléganő nem ügyfelezett. Időnként táppénzre ment, az iratok megvárták.

Hosszabb ideje hiányzott már a munkahelyéről. Pár hét abban a boldog tudatban telt, hogy megvalósulhat az álma, aztán kiderült, hogy mégsem.

„A sorozatos csalódásokat nem lehet megszokni, de én megtanultam a testi és lelki gyötrelmeket kezelni. A munka és a kötelesség jelentette a mankót, amivel továbbléptem. Mégis, egyik visszatérésem után fájdalmas élményben volt részem. Ekkor vált meggyőződésemmé, hogy az én főnököm egy szívtelen alak.”

Korán érkezett az irodába, a kis teakonyhában élénk beszélgetés folyt. A főnök erős, indulatos hangja messzire elhallatszott, úgy hangzott, mint egy vádbeszéd.

- Már tizenévesen elkezdik hormonokkal mérgezni magukat. 20 évig nem akarnak szülni, aztán egyszer úgy gondolják, hogy most már holnapról jöhet a gyerek, és csodálkoznak, hogy nem sikerül. Mindennek megvan a maga ideje, a családalapításnak a húszas, és nem a harmincas, negyvenes években. Ez nagyfokú felelőtlenség az egész generáció részéről!

A táppénzről épp visszatérő kolléganő zaklatottan menekült be az irodájába. Miközben igyekezett visszanyerni lelki nyugalmát, azon gondolkodott, hogy tényleg felelőtlen volt-e valaha. Az egyetemi évek alatt dolgoznia kellett. Ha akkor szült volna, na, az lett volna felelőtlenség. Diplomája se lenne bizonyosan. Miután végzett, boldog volt, hogy olyan munkahelyre került, ahol megvalósíthatta ambícióit. Lehet, hogy a „nagykönyv” szerint a 25. év éppen megfelelő a gyerekvállalásra, de akkor ő még nem volt felkészülve a szülői szerepre, és úgy mellékesen lakása se volt. Mióta úgy érzi, elérkezett az ideje, mindent megtesz az ügy érdekében, és elkeserítette, hogy éppen most, a második sikertelen petesejt-beültetés után kellett hallania, hogyan ítélezhetnek róla mások. Magára vette az egész korosztályát érintő kíméletlen bírálatot, és tőle szokatlan módon, sírni kezdett. Egy hozzá közel álló munkatársa ilyen állapotban találta.

- A főnöknek nincs is szíve, csak egy kő dobog a helyén- fakadt ki előtte keserűséggel.
- Ez nem rólad szólt. Mi mindannyian szurkolunk neked, és biztosak vagyunk abban, hogy előbb-utóbb csodálatos anya leszel – vigasztalta őt a látogatója.

Ezt követően a főnökről mesélt, akit régen ismert, és pontosan tudta, hogy miért vélekedett úgy a mai harmincasok családalapítási gyakorlatáról.

- Pár év múlva nyugdíjba megy, és már régen mondogatja, hogy az minden vágya, hogy gyerekzsivaj vegye körül, de 3 gyermeke közül még egyik se ajándékozta meg unokával. Tavaly úgy volt, hogy végre teljesül a kívánsága. Berendezett egy komplett gyerekszobát, vett egy stoplis cipőt egy fiúnak, és egy hófehér lakkcipőt egy lánynak. Behozta az irodába, büszkén mutogatta, hogy ő mindenre felkészült. A babával valami nagy baj volt, és ő azóta sem tudta feldolgozni a veszteséget.

A nő szipogott még egy kicsit, ezt a történetet ő igazán átérezte, de azért a fájdalom ott hagyta a nyomát a lelkében, és a továbbiakban igyekezett távol tartani magát a főnöktől.

Az év végi hajszolt időszakban elrendelték, hogy egy elsősegélynyújtó tanfolyamon kell az osztálynak képviseltetnie magát. A munkatársak dohogtak, hogy sok a dolguk, és egyébként is, ugyan mit lehet megtanítani az életmentésről 60 percben? A részvételt biztosítani kellett, így jött az ilyenkor szokásos megoldás a főnök részéről, aki a „maga ügyis ráér” megjegyzéssel fordult a nagy halom iratba temetkezett kolléganőhöz.

„Egy idősebb mentőtiszt tartotta az oktatást. Kiváló stílusban tanított és szemléltetett, hamar ráhangolódtam a témára. Korábban sosem foglalkoztam ilyesmivel, de most érdekelni kezdett, és a legnehezebb gyakorlatra önként jelentkeztem. Magamban azt reméltem, hogy „élesben” soha nem lesz szükségem erre a tudásra.”

A nő, amikor a naplójában ehhez a részhez ért, úgy érezte, pihennie kell egy percet. Felállt, az ablakhoz lépett, friss levegőt szívott. Annak a délutánnak a krónikáját pontosan akarta megörökíteni.

A képzés után vissza kellett rohannia az irodába, egy fontos levél várt még rá. Kiürült a hivatal, csak a porszívó monoton zúgása hallatszott. Éppen hazaindult volna ő is, amikor kétségbeesett „Segítség, segítség!” kiáltás állította meg. A takarítónő a folyosón állt, sokkos állapotban mutatott a főnök irodája felé. *„A test a földön feküdt, mozdulatlan volt. Egy másodpercig megdermedtem a látványtól, de nem estem pánikba, ahogy előtte gondoltam volna önmagamról. Mintha még a tanfolyamon lennék, és követném az előadó instrukcióit, úgy cselekedtem.”*

Hívta a mentőket, aztán a rémült takarítónőnek átadta a kihangosított telefont, miközben ő megkezdte az újraélesztést. Végtelennek tűnő percek következtek. „30 mellkaskompresszió, 2 befújás”, kattogtak fejében a tanult szavak. Számolás, befújás. Gépies mozdulatait a karjába és tüdejébe hasító fájdalom ellenére is megállás nélkül folytatta. Már-már az ájulás határán állt, de nem adta fel.

A rohamkocsi villámló nyílként hasított a kora esti forgalomban, de az irodában végtelenné vált az idő.

Mire a mentősök megérkeztek, a szív már megkezdte az élethez nélkülözhetetlen, bártortalan, de egyenletes lüktetését, és lassan a légzés is érzékelhetővé vált.

A takarítónő feszültsége is oldódott, sűrű sóhajtások között ismételte, hogy micsoda szerencse, hogy épp jókor érkezett, nem ezen a helyen szokott kezdeni, de most az épület másik szárnyán karbantartók dolgoztak, csak azért volt itt. - Hát ez kész csoda!- hajtogatta.

„Ahogy hallgattam őt, eltűnődtem azon, hogy véletlenek sorozata kellett hozzá, hogy egy ember élete ne szálljon a végtelen semmibe. Ha későn találnak rá, ...ha nincs az a tanfolyam, ... ha nincs az a levél, ... ha nincs az a gyakorlat.... Azóta hiszem, hogy csodák léteznek, amikor valami több is kell az emberi akaratnál. Az élet, ez a törékeny, könnyedén illanó tünemény a legnagyobb csoda. Érkezése ajándék, és létünk minden percét óvni, becsülni kell, amíg csak lehet.”

Furcsa hangulatban indult haza. A busz előtte állt, ha futott volna, még eléri, de most könnyű szívvel engedte el. A novemberi szél apró hókristályokkal kergetőzött körülötte. Fejét magasra emelve engedte, hogy a hópihéék az arcát cirógassák, és megeredő könnyeivel együtt tisztára mossák. Nem tudta, kit vagy mit sirat. Úgy érezte, hogy könnycseppjei a lelkéről legördülő apró kövecskék, és minden lépéssel könnyebben lélegzett.

A tavasz újra megérkezett reményt hozó zöldjeivel. A főnök is felépült, már be-belátogatott a hivatalba. Az „örangyalát” kereste először. Nem látszott csalódottnak, amiért nem találta a helyén. Nagy csokor virág és egy csomag volt a kezében, amit egy alkalmi postásra bízott. Rövid üzenetet is írt: „Jó egészséget kívánok a kismamának és a babának is. A fiúknak küldök egy stoplis cipőt, és ha lány lesz, arra az esetre egy táncos lakkost.”

A szép kismamává gömbölyödött nő önfeledten szívta magába a tavaszi virágok édeskés illatát. Arcán mosoly áradt, miközben tovább írta bársonyos naplóját.

„Ámulattal néztem a csöppnyi cipőcskéket, amik vadonatúj létükre hatalmas távolságot tettek már meg: utat találtak lélektől lélekig.”